

Clemens J. Setz se je rodil leta 1982 v Gradcu, kjer tudi živi. Študiral je germanistiko in matematiko. Je pisatelj, prevajalec, pevec sozvenečih (višjeharmonskih) tonov ter soustanovitelj literarne skupine z imenom *Plattform*. Njegov prvenec, roman *Söhne und Planeten* (Sinovi in planeti), je izšel leta 2007, dve leti pozneje se je z romanom *Die Frequenzen* (Frekvence) uvrstil na kratek seznam za nemško knjižno nagrado (Deutscher Buchpreis). Pri založbi Suhrkamp je marca 2011 izšla knjiga *Die Liebe zur Zeit des Mahlstädter Kindes* (Ljubezen v času Mahlstädterjevega otroka), za katero je dva tedna pozneje prejel nagrado leipziškega knjižnega sejma (Preis der Leipziger Buchmesse). Iz nje sta tudi prevedeni zgodbi.

Proza Clemensa J. Setza je komična in žalostna hkrati, zanjo so značilni neverjetni preobrati. Njegove zgodbe so groteskne, nenavadne in čudne, vendar tudi polne samoironije, humorja ter bogate metaforike in simbolike, zato je Clemes J. Setz trenutno eden najvznemirljivejših avtorjev sodobne nemške proze.

Clemens Setz

Orjaško kolo

Monika se je v orjaško kolo preselila poleti 2003, zatem ko je dokončno opustila študij prava. Njeni starši, premožni podjetniki, so ji bili pripravljene še naprej finančno pomagati in niso bili posebej presenečeni nad zasoljeno najemnino stanovanja v gondoli št. 21 orjaške jeklene konstrukcije na obrobju mesta.

Modro kolo, katerega poševni vezniki in kolesu podobne napere, ki so tega septembrskega jutra pobliskavale skozi meglo, je v poznih devetdesetih letih oblikoval slavni avstrijski arhitekt Albert Zmal; tedaj je vzbudilo nemalo medijske pozornosti in sčasoma je postalo prepoznavni znak mesta. Hkrati je povpraševanje po stanovanjih drastično upadalo, kar je bilo bržkone treba pripisati ne ravno preprostemu načinu odhajanja od doma. Moral si bodisi čakati do štirideset minut, da je gondola dosegla tla, ali pa pritisniti gumb za ustavljanje in se z enim od ekspresnih dvigal, ki so vozila znotraj naper, odpeljati do glavnega stolpa v sredini, od koder si lahko po stopnišču zapustil zgradbo.

V tem hipu je bilo Monikino stanovanje povsem na vrhu, na najvišji točki kolesa, več sto metrov nad tlemi. Monika je sedela za kuhinjsko mizo in si svojo vselej slabo prekrvavljeno dlan grela ob skodelici vročega čaja. Darjeeling. Že tretjič je prebrala napis na čajni vrečici. Prijazna, skoraj nežna beseda, kakor *darling*, le da jo je po sredini razvlekel nenavadno zvoneč zlog.

Njen dan se je začel turobno. Najprej je hotela prezračiti sobo, vendar je opazila, da je nekdo spet pritisnil na gumb za ustavljanje, najbrž ga je celo *držal* pritisnjenega, kar se je dogajalo vsakič, kadar se je kdo selil, in da še zmeraj visi veliko preblizu hrupa in umazanije z glavne ceste. Zato si je raje privoščila kopel in si na koncu nalakirala še nohte na nogah, čeprav niti to ni izboljšalo njenega razpoloženja.

Ozrla se je skozi okno. Na drugem koncu mestnega parka se je dobro videl sivi eksoskelet opustele tovarniške hale. Poleg njega zoprn bel cerkveni zvonik. Vse drugo je bolj ali manj zastirala megla.